

בבית המשפט העליון

רעת"ח 24-10-29267

לפני: כבוד השופט יחיאל כשר

המבקש: אלכסנדר כהן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב –
יפו מיום 13.10.2024 ב-ע"ח 9227-10-24 שניתנה על ידי
כבוד השופט ע' מסארווה

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב –
יפו (השופט ע' מסארווה), מיום 13.10.2024, ב-ע"ח 9227-10-24, בגדרה התקבל באופן
חלקי ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום בתל אביב – יפו (השופטת א' אמסלם-
גלבוע), מיום 30.9.2024, ב-ה"ת 36972-04-24.

רקע הדברים

1. ביום 15.4.2024 ביצעה המשיבה חיפוש בדירתו ובמשרדו של המבקש, עורך-
דין במקצועו, מכוח צו חיפוש ותפיסה שהוצא בשל חשד כי ביצע עבירות שונות אשר
אינן רלוונטיות לעניין דנן. במסגרת החיפוש נתפסו מספר מחשבים ניידים ומכשירי
טלפון סלולרי, וכן כסף מזומן, שבבעלותו של המבקש. בו ביום הגיש המבקש, לבית
משפט השלום בתל אביב – יפו, בקשה להחזרת התפוסים. על השתלשלות העניינים
בעקבות הבקשה להחזרת תפוס הרחבתי בהחלטה אחרת (ראו: כש"פ 4578/24 כהן נ'
מדינת ישראל (13.8.2024)). ביום 23.9.2024, לקראת תום 180 ימים ממועד התפיסה
(שבוצע, כאמור, ביום 15.4.2024), הגישה המשיבה בקשה להארכת תוקף החזקת
התפוסים, ב-180 ימים נוספים ביחס למכשיר טלפון סלולרי מסוג iPhone 15 וכסף
מזומן בסך של 72,800 ש"ח (להלן, בהתאמה: האיפון, המזומן ויחדיו: התפוסים). זאת,

בנימוק כי נדרש למשיבה פרק זמן נוסף עד שהטכנולוגיה תאפשר לה לעקוף את הסיסמא לאייפון ולחדור אליו.

בתום דיון שהתקיים ביום 30.9.2024, דחה בית משפט השלום בתל אביב – יפו (השופטת א' אמסלם-גלבוע) את בקשתה של המשיבה והורה על השבת התפוסים בתום ששה חודשים ממועד התפיסה, בהתאם להוראת סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: ה"פ"ט 9). בית המשפט עמד על כך כי לפי הוראת סייפת סעיף 35 לפסד"פ הוא רשאי להורות כי התפוס לא יושב לבעליו בתום שישה חודשים ממועד התפיסה, תוך התחשבות במידת הפגיעה בזכות הקניין ובזכות לפרטיות של המחזיק, ובמשך זמן התפיסה ותכליתה. עם זאת, בית המשפט קבע כי בנסיבות העניין, ובפרט בהינתן שאין צפי לכיווני חקירה שיקשרו בין המבקש לבין האירועים הפליליים מושא החקירה והתפיסה, ואין צפי למועד בו תתאפשר החדירה לאייפון, אין להיעתר לבקשה להמשך החזקה באייפון. לעניין המזומן, קבע בית המשפט כי אין מדובר בחומר חקירה שנדרשות לגביו פעולות נוספות, ולא הוכח על ידי המשיבה כי ישנו קשר בין המזומן לבין החשדות שבלב תיק החקירה (אשר מערבים גורמים שאינם המבקש), ולכן אין להיעתר לבקשת המשיבה להמשיך להחזיק בו.

2. המשיבה מיאנה להשלים עם החלטתו של בית משפט השלום, וביום 7.10.2024 הגישה ערר לבית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו, במסגרתו עררה כנגד החלטת בית המשפט בעניין האייפון בלבד, להבדיל מהמזומן.

ביום 13.10.2024, בתום דיון בערר, ניתנה החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב – יפו (השופט ע' מסארווה), במסגרתה התקבל, באופן חלקי, ערר המשיבה: בית המשפט המחוזי קבע כי בית משפט השלום "לא טעה בהחלטתו", אך מצא כי מתקיימות בענייננו נסיבות מיוחדות המצדיקות מתן ארכה קצרה בת 45 בלבד כדי לאפשר למשטרה למקד מאמצים לקידום החדירה לאייפון. עוד קבע בית המשפט כי לאחר תקופה זו: "אם בדעת היחידה החוקרת לבקש הארכה נוספת, עליה להצטייד במסמך המפרט את המאמצים שנעשו לצורך מימוש צו החדירה".

בקשת הרשות לערור

3. על החלטתו הנ"ל של בית המשפט המחוזי הגיש המבקש את הבקשה דנן למתן רשות לערור. בבקשתו, מדגיש המבקש כי המשך החזקת האייפון פוגע בו במישור הכלכלי, שכן ערכו של המכשיר יורד לאורך הזמן, ובייחוד בראי הפצתו הצפויה בקרוב של דגם אייפון חדש.

המבקש מוסיף וטוען, כי החלטתו של בית המשפט המחוזי ניתנה בחוסר סמכות, שכן הסמכות להורות על הארכת תקופת התפיסה ניתנה בחוק לבית משפט השלום כערכאה דיונית, ולא לבית המשפט המחוזי. לשיטתו, כל שרשאי בית המשפט המחוזי לקבוע הוא כי הערכאה הדיונית טעתה ולהחזיר אליה את הדיון, או כי הערכאה הדיונית צדקה. נוסף על כך, לטענתו, החלטת בית המשפט המחוזי סותרת את עצמה, שכן משהחליט בית המשפט כי אין טעות בהחלטתו של בית משפט השלום, היה עליו לדחות את עררה של המשיבה במלואו ולהורות על השבת האיפון.

בבקשתו, טוען המבקש כי עניינו מעלה שאלה בעלת השלכות רוחב החורגות מעניינו הפרטני, שכן החלטת בית המשפט המחוזי "מוחקת גבולות סמכות בתפקידם של בית משפט השלום ושל בית המשפט המחוזי". לטענתו של המבקש, החלטתו של בית המשפט המחוזי תאפשר למדינה במקרים נוספים לקבל הארכה לתקופת התפיסה בחפץ תפוס, במסגרת ערר, ולהחזיק בתפוס לזמן בלתי מוגבל. עוד עותר המבקש כי אורה למשיבה להציג סטטיסטיקה בעניין תפיסות של טלפונים ניידים, כדי להצביע על כך שמדובר בשאלה בעלת השפעה על כלל הציבור.

דיון והכרעה

4. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות מבלי להידרש לתגובת המשיבה.

כידוע, מתן רשות לערור ב-"גלגול שלישי" על החלטה לפי סעיף 38א(ב) לפסד"פ תינתן במשורה, ורק במקרים חריגים המעלים שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך (בש"פ 383/19 טובר אחזקות בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (31.1.2019)); בש"פ 6951/13 הלוי נ' משטרת ישראל, מפלג הונאה ת"א, פסקה 6 והאסמכתאות שם (10.12.2013)). הבקשה שלפניי אינה נמנית על מקרים אלו, שכן הבקשה אינה מעוררת שאלת רוחב אשר טרם הוכרעה (ראו: רע"פ 4473/24 גגנידזה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (30.5.2024)); רע"א 39401-09-24 יזילברמינץ ובנו בע"מ נ' בן דוד, פסקה 4 (22.9.2024); בש"פ 4719/23 קבועה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (20.7.2023)).

5. טענתו של המבקש כי לבית המשפט המחוזי אין סמכות להאריך את תקופת תפיסתו של חפץ לפי סעיף 35 לפסד"פ, מנוגדת למושכלות יסוד בשיטתנו. כך בעניין בניזורי, שעסק בערר לפי סעיף 74(ה) לחוק סדר הדין הפלילי, התשמ"ד-1984 (להלן: החסד"פ), הדגיש בית המשפט כי: "כל סמכות המוקנית לערכאה הדיונית מוקנית גם

לערכאת הערר" (בש"פ 5881/06 בניזרי נ' מדינת ישראל, פ"ד סב(1) 684, 689 (2007)). כלל זה אף עוגן בסעיף 213 לחסד"פ (ביחס לערעור בהליך הפלילי) בו נקבע כי בית משפט של ערעור רשאי ליתן בקשר לפסק הדין "כל החלטה אחרת שהערכאה הקודמת היתה מוסמכת לתתה" (וראו גם תקנה 146 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018, המאמצת כלל זה ביחס להליך האזרחי).

על כן, ברי כי בית המשפט המחוזי אינו מוגבל, כטענתו של המבקש, אך ורק לדחיית הערר או להחזרת הדיון בו לערכאה הדיונית, אלא מוסמך לקבל כל החלטה שהערכאה הדיונית הייתה מוסמכת לקבל. בענייננו, הוראת בית המשפט המחוזי כי החזקת האייפון תוארך ב-45 ימים, הינה החלטה המצויה, בברור, בסמכותו.

6. משהובהר כי החלטתו של בית המשפט המחוזי ניתנה בסמכות, ברי כי היעדרותו החלקית של בית המשפט המחוזי, במסגרת הערר, לבקשת המשיבה להאריך את תקופת החזקת התפוס, היא החלטה פרטנית שאינה חורגת מענייניו של המבקש. למעלה מן הצורך, אציין כי יש היגיון רב בהחלטתו של בית המשפט המתחשבת בזכותו של המבקש לקניין ולפרטיות, ומאפשרת לרשות החוקרת לרכז מאמץ אחרון לצורך חדירה לאייפון לשם השגת הראיות המבוקשות על ידה.

טף דבר: הבקשה דנן למתן רשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, י"ח חשוון תשפ"ה (19 נובמבר 2024).

 יחיאל כשר
 שופט